

Тудорка.

Ахъ, тате! загинѣхме!... Не ти ли казахъ азъ, че е той?
(тича замаена).

Исакъ.

Дѣ е Иванку? Да бѣгаме, Тудорке, но и той съ насъ...
разбирашъ ли? Да го намѣримъ и да бѣгаме!...

Тудорка (избѣгва).

Исакъ (ядосано удря ръцѣ).

Утидохъ! развалихъ се хубавитѣ ми планове!... Ехъ,
Българо! вижда се, тебе Богъ те пази! но чакай! азъ оште
не сѣмъ се разплатилъ съ тебе!... (клати заканително глава и избѣгва).

Чува се бой и вѣкъ: „Да живѣе Иванку! да живѣе Петъръ Асѣнь!“ Войници бѣгатъ
презъ сцената).

ЕВЛЕНИЕ 14.

ПЕТЪРЪ, ОТЕЦЪ ИВАНЪ И МНОГО ВОЙНИЦИ.

От. Иванъ (облеченъ въ калугерскитѣ си дрехи, припасанъ съ ремѣъ,
гологлавъ, въ дѣсна ръка държи мечъ, а въ лѣва кръстъ—влиза).

Петъръ и войницитѣ (съ мечове въ ръка влизатъ подиря му).

Войницитѣ.

Да живѣе Петъръ Асѣнь!

ЕВЛЕНИЕ 15.

ПРЕЖНИТѣ И ИВАНКУВИ ВОЙНИЦИ.

Иванкувитѣ войници (съ дигнати мечове влизатъ отъ сръшната страна
викаштитѣ):

Да живѣе Иванку! (штомъ виждатъ отца Ивана и Петра, поотстъпватъ
и свеждатъ мечове).

От. Иванъ.

Миръ и любовъ на всички! Да живѣе Петъръ Асѣнь!

Всички.

Да живѣе Петъръ Асѣнь, Българскиятъ царь!

К Р А Й.